

կինի կողմից մի նամակ եւ ընծաներ տանելով Ղուկաս կաթողիկոսին ինչպէս նաեւ նամակներ Յովհ. Լազարեանից եւ Մանուչարեանից) :

Բայց կաթողիկոսը, անշուշտ վախենալով էջմիածնի եւ հայ ժողովրդի գլխին նոր աղէտների բերելուց, շատ զգոյշ վերաբերուեց Պետերբուրգի առաջարկին եւ խոյս տուեց որեւէ գործնական քայլ անելուց :

Նոյն այդ զգուշութիւնը, շատ զգոյշ կերպով, թելադրեց նաեւ Արղութեանին : Յայտնելով նրան բժ. Րէյնէզսի էջմիածին հասնելու մասին, կաթողիկոսը իր 1793 թ. Յունուար 17 նամակով գրում է. «Ինչ որ դժուարը բերանացի ասելու էր մեզ՝ ասաց եւ լիովին իմացանք եւ ճանապարհ դրինք, տալով այս թուղթը : Եթէ պատահես իրեն, իմացի՛ր թէ ի՛նչ պիտի խօսես, ի նկատի առնելով ներկայիս մեր պայմանները» :

Ղուկաս կաթողիկոսի այս զգուշաւոր ընպէս արքայի անձնական բժիշկ : Այնտեղից մեկնեց Պետերբուրգ եւ մի տեղեկագիր ներկայացրեց Պօտեմկինին Վրաստանի գրութեան մասին : Մօտիկ մասնակցութիւն ունեցաւ Վրաստանը Ռուսաստանի հովանաւորութեան տակ ընդունելու բանակցութիւնների մէջ : Յետոյ նորից վերադարձաւ Վրաստան՝ որպէս Ռուսաստանի ներկայացուցիչ : Ընդհանրապէս մեծ դիրք ունէր ռուս բարձր պետական շրջաններում եւ մի շարք կարեւոր յանձնարարութիւններ է կատարել. («Կ. Եղեան» «Մ. էջմիածնի Յարաբերութիւնները», եր. 25) :

2) Մանուչարեանները բնիկ Երեւանցի էին, ազնուական : Ծահ Աբրաւս նրանց էլ տարագրում է Պարսկաստան, հաստատելով նրանց ազնուականութիւնը : Հետագայում անցնում են Ռուսաստան եւ բնակուում Պետերբուրգում : Մարգար եւ Փիլիպպոս Մանուչարեանները, իրենց խորհուրդներով եւ աջակցութեամբ, հանդիսանում են Արղութեանի գործակիցները : Ղուկաս կաթողիկոսը, իր 1780 թ. Նոյեմբ. 21-ի կոնդակով, շնորհակալութիւն յայտնելով այդ տոհմին իր օգտաշատ ծառայութեան համար, վերահաստատում է ազնուականութեան մէջ. («Իււան Հայոց Պատմ.», Դ. Գիրք, եր. 516) :

Թացքը, ինչպէս երեւում է, զայրոյթ առաջացրեց այն բոլոր խաւերում, որոնք հաւատարմութիւն ունակն խոստումներին, ոգեւորուած էին Հայաստանի ազատութեան դադարում : Անգամ հեռուոր Հնդկաստանից դժգոհութիւններ հասան կաթողիկոսի ականջին եւ նա մէկ ընդարձակ նամակով մեծահարուստ Շահամիրեանին բացատրում է իր վարմունքի շարժառիթները :

Նամակն ունի պատմական մեծ նշանակութիւն, ուստի մի քանի քաղուածքներ բերում ենք թարգմանաբար) . —

«Գրած էիր ինձ, որ մեր ազգի եւ աշխարհի ազատութեան մասին հոգ տանեմ եւ յիշատակած էիր այդ նպատակին ծառայող մի քանի միջոցներ : Սօքերդ քո ջերմ ազգասիրութեան եւ ազգի մասին ունեցածդ հոգածութեան ապացոյց են : Երանի՛ր թէ դրանք գոնէ մասամբ իրագործելի լինէին :

«Իրա համար սակայն անհրաժեշտ է, որ մեր ազգը հաւատացեալների եւ բարեկամների իշխանութեան ներքոյ գտնուէր եւ ազահովութիւն վայելէր, որպէսզի կարողանայինք նրանց օգնութեամբ երջանկութեան թեկնածել : Բայց ահա անողորմ թշնամիների վայրագութեան ենք մատնուած եւ քանի որ նոյնիսկ հաւատարիմ ծառայութեամբ անկարող ենք գթութիւն գտնել նրանցից, ի՛նչ կը լինէր, եթէ մենք անհնազանդութիւն ցոյց տայինք :

Առ այս դու կ'ասես, թէ մեզ հաճելի է ըստըրկանալ անօրէններին եւ մենք ազատութիւն սիրող չենք : Սակայն օրհնեա՛լ որդի, եթէ դու մեր երկիրը գայիր, Նոր Աուղայից մինչեւ այստեղ եւ ուրիշ կողմերը շրջէիր, ուր որ ապրում են մերայինք, աչքերովդ կը տեսնէիր նրանց թշուառ դրութիւնն ու իշխողների բռնութիւնը եւ անձամբ կը համոզուէիր, որ այդ դիտումները չեն կարող իրագործուել եւ եթէ իրագործելի լինէին, մի՞ թէ այնքան յիմար ենք, որ չկամենայինք տառապանքներից ազատուել :

Թւում է, թէ ոմանք ըստ հաճոյից խօսելով, թէ այսինչ եւ կամ այնինչ կողմից օգնութիւն կը հասնի մեզ, մտքերիդ վրայ ազդել են . . . Հաւաստեաւ իմացիր, որ այժմ ոչ հիւսիսային տէրութիւնից մեզ օգնութիւն կը հասնի, ոչ էլ ուրիշներից :